

2. Mit félnék én a gonosz időben,
Hogy nyomorgatóm engem elejtsen,
Ha ellenségem mind azon vagyon,
Hogy engemet láb alá tapodjon?
Némelyek igen bíznak pénzükben,
És dicsekednek az ő kincsükben;
De senki meg nem váltja atyjafiát,
Nem adhatja meg Istennél váltságát.
3. Mert drága a léleknek váltsága,
Életét senki meg nem válthatja,
Hogy a halált ő elkerülhesse,
És a sírba menni ne kellene.
Mert látja, hogy sem bolond, sem eszes,
Nincs ember, ki a haláltól mentes,
És holtuk után minden gazdagságuk,
Más emberre száll az ő sok jószáguk.
4. Csak ez önékik fő gondolatjuk,
Hogy mindörökké tartson szép házuk,
Hogy el ne fogyjon az ő nemzetük,
És megmaradjon örökké nevük.
Mert, noha vagyon pénzük és tisztük,
De nem sokáig tartnak mindezek,
Mert végül minden jóktól elszakadnak,
Mint oktalan állatok, ők meghalnak.
5. Mert odalészen minden ő dolguk,
A koporsó lészen ő hajlékuk,
De a haláltól engem az Isten
Megment, magához vesz kegyelmesen.
Annak okáért azzal ne gondolj,
Hogy némely ember mint meggazdagul,
Mert minden kincset másoknak kell hagyni,
A dicsőségtől meg kell néki válni.